

A Fővárosi Ítéltábla a Néveri és Társa Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Néveri István ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a személyesen eljár alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 2015. november 11. napján kelt 25.P.20.819/2014/26. számú ítélete ellen a felperes részéről 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperest terhelő kereseti illeték összegét 120.000 (egyszázhusz ezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 120.000 (egyszázhusz ezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes többször módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a .. című lap ... számában megjelent cikkben foglaltakkal megsértette a becsületét és jóhírnevét. Kérte az alperes elégtételadására kötelezését oly módon, hogy a ... című újságban saját költségén jelentesse meg a jogsértés tényét és kérjen tőle bocsánatot. Az alperessel szemben 1.500.000 forintos nem vagyoni kártérítési igényt is előterjesztett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a sérelmezett cikkben polgármesterként a való tényekről tájékoztatta a lakókat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy az államnak fizessen meg külön felhívásra 90.000 forint eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában hivatkozott a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, a Ptk. 76. §-ára, a 78. § (1)-(2) bekezdésére, és a 84. § (1) bekezdés a)-e) pontjaira.

Azt emelte ki, hogy a bíróságnak arról kellett állást foglalnia, hogy az alperesnek az a magatartása,

hogyan a megjelent cikkben, tájékoztatásban közzétette, hogy az önkormányzat milyen okból mentette fel a felperest jegyzői állásából, valamint, hogy feljelentést tett a felperessel szemben, megsértette-e a felperes jóhírnevét, becsületét.

Megállapította, hogy az alperes a feljelentést nem kommentálta, a valós tényekről tájékoztatta a falu lakosságát. A felperes személyét indokolatlanul bántó, sértő, lealacsonyító kifejezéseket a közlés nem tartalmazott, így az még abban az esetben sem tekinthető jogsértőnek, ha a feljelentés folytán az eljáró hatóság a bűncselekmény elkövetését utóbb nem tartja alaposnak.

Hivatkozott az e körben kialakult bírói gyakorlatra és kifejtette, hogy a feljelentés és a feljelentés tényének hírül adása a felperes személyét korábbi társadalmi megbecsülését hátrányosan érintette, ugyanakkor a tényszerű közlés személyiségi jogsértést nem valósított meg. Álláspontja szerint az, hogy a feljelentésben megfogalmazott bűncselekmények elkövetésének megállapítására a felperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárásban nem került sor, de a bűnösségét megállapították, egyes cselekményeket a feljelentésben foglaltakhoz képest másképp minősítették, nem jelenti azt, hogy az alperes valótlan tényállításokat közölt a felperesről.

Szükségessé tartotta megjegyezni, hogy a közlés oka sem volt figyelmen kívül hagyható. Az alperes a felperes által korábban megjelent iratokra is reagált, a falu lakosságát kívánta tájékoztatni, tekintettel arra is, hogy a faluban mindenféle szóbeszéd, pletyka alakult ki a felperes felmentésével kapcsolatban. A tájékoztatás nem volt személyeskedő, az ügyszökhöz nem tartozó megjegyzéseket nem tartalmazott.

Megállapította, hogy a felperes közszereplőnek tekinthető.

Azzal kapcsolatosan, hogy az alperesnek a felperes szerint a közszolgálati jogviszonya helyreállításáról is tájékoztatást kellett volna adnia, azt fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a képviselő-testület határozatával valóban visszavonta a felperes felmentésére vonatkozó határozatot, közszolgálati jogviszonyát helyreállította, azonban ezt követően a felperessel szemben fegyelmi eljárás lefolytatására került sor, a képviselő-testület a felperest hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtotta, kártérítés megfizetésére is kötelezték, egyben büntető feljelentéssel is éltek ellene. A munkaügyi bíróság - formai okokból - a határozatokat hatályon kívül helyezte, azonban a felperes jogviszonya helyreállításra nem került.

A „... az az érdeke, hogy mindenkivel elhitesse, hogy aki vele kapcsolatban volt, az mindenki ...” című cikket záró mondatról az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy ez egy olyan alperesi véleménynyilvánítás, amely a felek közszereplői minőségére a felperesnek a község életében betöltött szerepére is tekintettel nem volt aránytalanul túlzó, indokolatlanul bántó, lealázó.

Mindezek alapján a felperes keresetét jogsértés hiányában elutasította, ezért a jogkövetkezmények vizsgálatát mellőzte.

Az első fokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatását, a kereseti kérelmének megfelelő döntés hozatalát és az alperes költségeiben való marasztalását kérte.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, ennek ellenére a jogszabályi hivatkozásokat követően sem adott helyt a keresetnek. Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság megállapítása, ugyanis nem véleménynyilvánítás, hogy megsértette-e vagy nem a számviteli fegyelmet, hanem ténykérdés, amelyről be is bizonyosult, hogy részéről nem történt ilyen. Ennek ellenkezőjének állítása nagy nyilvánosság előtt a számára akkor is sértő, akár közszereplő, akár nem.

A ... adásából idézett ... mondat rá nézve vonatkoztatható volt és nem értett egyet azzal, hogy ezt az elsőfokú bíróság nem ítélte bántónak, lekicsinylendőnek.

Sérelmezte az elsőfokú bíróság véleménynyilvánításra vonatkozó megállapítását, mivel ha a véleménynyilvánítás akkor felel meg a társadalmi rendeltetésének, ha az kellően alapos, akkor az alperes véleménynyilvánítása nem felelt meg a társadalmi rendeltetésének, mivel az eljárás során bizonyította, hogy egyetlen tényállítása sem volt megalapozott.

Az alperes részéről a hivatali munkájára vonatkozóan, illetve arra, hogy ... nevezhesse, egyetlen konkrétum sem hangzott el az újságban és az eljárás során sem, így bebizonyosodott, hogy valótlanságokat állított róla.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetésével és az így meghozott érdemi döntésével a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott a perbeli jogvita elbírálásánál alkalmazandó jogszabályokra és az irányadó bírói gyakorlatra, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság elsősorban azt emeli ki, hogy a per tárgyát a ... című lap ... számában megjelent alperesi cikk képezte, így a bíróságnak csak abban kellett állást foglalnia, hogy a közlések, a falu lakosságának tájékoztatása ezen időpontban törtéteknek megfelelő volt-e. Ebből a szempontból annak nem volt értékelhető jelentősége, hogy mi történt a 2013. október 15-i képviselő-testületi ülésen, később folyt-e fegyelmi eljárás a felperessel szemben és az miként végződött, illetve milyen eredményt hozott a felperessel szemben tett feljelentést követő büntetőeljárás. Helyesen mutatott rá ugyanis az elsőfokú bíróság arra, hogy a hatóság előtti eljárás kezdeményezése és a büntető feljelentés megtétele önmagában akkor sem valósít meg személyiségi jogsérelmet, ha az ügyben eljáró hatóság a feljelentésben foglaltakat utóbb nem találja megalapozottnak.

Az alperes a sérelmezett közlésben a felperessel szemben intézkedésről számolt be. Tájékoztatta a község lakosságát arról, hogy a felperessel szemben milyen vizsgálat folyt, ennek következményeként milyen határozatot hozott a képviselő-testület és arról is beszámolt, hogy a felperessel szemben a megjelölt okok miatt feljelentést is tettek.

A tájékoztatás tényszerű volt, megfelelt a cikk megjelenésének idején fennálló állapotoknak, ahhoz az alperes a képviselő-testület megállapításaiban foglaltakon felül egyéni felperes személyét érintő megállapításokat nem fűzött, a közöltek a valóságnak megfeleltek.

A Fővárosi Ítéltábla is arra az álláspontra jutott, hogy az alperes a sérelmezett tájékoztatással a felperes becsület és jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát nem sértette meg.

Nem találta személyiségi jogot sértőnek a másodfokú bíróság sem a cikk végére írt ... kapcsolatos idézetet sem. Abban osztotta a felperes álláspontját, hogy a tájékoztatás végén a logikailag oda nem illő idézet vonatkoztatható volt a személyére, azonban a Fővárosi Ítéltábla is úgy ítélte meg, hogy ez az alperesi véleménynyilvánítás nem érte el azt a szintet, amely miatt a felperes személyiségi jogvédelme indokolt lenne. A felperes a helyi közösség előtt közismert személy, betöltött tisztségénél fogva tevékenysége meghatározó volt a közösség életében, helyi szinten a közösség

életét befolyásoló közszereplőnek tekinthető, s mint ilyen fokozottabban köteles tűrni a vele szemben megfogalmazott bírálatot, tevékenységével összefüggő véleményét.

Az idézet jellegét és felhasználási módját tekintve a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nem hordozott olyan súlyos tartalmat, mint amit a felperes szubjektív megítélése alapján neki tulajdonított.

A Fővárosi Ítéltábla szükségesnek tartja megjegyezni, hogy a sérelmezett közlések megítélésénél a közzététel okának a közlő személy jó- vagy rosszhiszeműségének nem volt jelentősége, mert a közlés valóságnak megfelelő vagy valótlan voltát objektíve kellett vizsgálni.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően rendelkezett az eljárási illetékről.

Az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdésének megfelelően a polgári peres eljárásban az illeték alapja - ha a törvény másként nem rendelkezik - az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értéke. Az Itv. 41. § (2) bekezdése alapján az eljárás tárgya értékének a felek által történő leszállítása vagy annak alacsonyabb összegben történt megállapítása esetén az illetékalap mérséklésének - ha e törvény kivételt nem tesz - nincs helye. A felperes az alperessel szemben érvényesített nem vagyoni kártérítés összegét a kereset megindításakor 2.000.000 forint összegben határozta meg, azt később módosította 1.500.000 forintra, ebből következően a felperest terhelő kereseti illeték az Itv. 42. § a) pontja szerint 6 %-kal számolva 120.000 forint.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésének megfelelően részben megváltoztatta, az érdemi döntését pedig helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségek viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, az Itv. 46. § (1) bekezdése, és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2016. június 28.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

Hidvéginé dr. Adorján Livia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő